

EMLÉKEZÉS

POMOGÁTS BÉLA

In memoriam Szirmay Endre

(1920–2013)

Néhány verseskötetet és egy kisebb csomóra való képeslapot őrzök Szirmay Endrétől. Tulajdonképpen nem voltak sűrűek a találkozásaink, többnyire Kaposváron akadtunk össze a Berzsenyi Társaság összejövetelein.

Mindig előzékeny és barátságos volt, mondhatom: egy régi világból való úriemberként viselkedett, azért beszélek erről, mert ebből az embertípusból manapság mind kevesebbel találkozom. És talán nem árt az irodalom közszellemének, ha ilyen is akad. (Hozzá hasonlóképpen volt „úriember” Illyés Gyula, Weöres Sándor, Takáts Gyula, Csorba Győző – érdekes módon: a „dunántúliak”.)

Messziről érkezett Somogyba, ahol aztán ősz fejjel Kaposvár díszpolgára lett: a Kassa közelében található Hernádsadányban született 1920. október 2-án. Kassán, majd a budapesti egyetemen tanult, olasz-magyar szakos tanári diplomát szerzett. Kollégiumi felügyelő tanár és igazgató volt, később a dombovári tanítóképző igazgatóhelyettese, végül a kaposvári tanítóképző főiskola tanára.

1971-ben, tehát ötven esztendőskorában jelent meg első: *Arány és mérték* című kötete, ezt még több verseskötet követte, közöttük műfordítások is – olasz, spanyol, cseh, lengyel, bolgár, szlovák és orosz költőket tolmácsolt magyarul. Megérdemelte a figyelmet, hangja őszinte, verskultúrája biztos alapokra épült: a magyar költészet klasszikus hagyományaira.

Mestere Arany János volt, az örökség, amelyhez kötődött, a Nyugat öröksége. Ettől kapta a gondolati igényességet, a formai fegyelmet, egyszersmind változatosságot, az önkifejezés biztonságát.

Versei gyakran örökítették meg a somogyi tájat, az élet kisebb-nagyobb eseményeit, szívesen festettek meghitt életképeket, szeretettel idézték fel a magyar költészet hagyományait, testvéri szívvel siratták el irodalmunk halottait. Elégikus érzéssel követték az „örvénylő idő” viharzását, mindig az „égő pillanat” emberi arcát keresték. A köznapi élet dolgaival foglalkoztak, érzékeny szeretettel hajoltak az emberi kapcsolatok alakulása fölé: ez az érzelmi kultúra minősíti természetüket.

Folyóiratunknak rendszeres munkatársa volt: igényes író és mindig jó barát. Emléke előtt a Somogy szerkesztősége és a Berzsenyi Társaság is meghajtja fejét.